

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **J. G.**, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. SLV-109/PK-2009 zo dňa 7.októbra 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/222/2009-87 zo dňa 24.septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/222/2009-87 zo dňa 24.septembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 4S/222/2009-87 zo dňa 24.septembra 2010 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-109/PK-2009 zo dňa

7.októbra 2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz č. 271 zo dňa 15.júla 2009. Uvedeným personálnym rozkazom bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.) na tom skutkovom základe, že žalobca v čase mimo služby dňa 31.januára 2009 v N., sa presne v nezistenom čase telefonicky z čísla X. na číslo X. opakovane vyhrážal T. M. vybielením (vykradnutím) bytu a zmiznutím jej maloletého syna, a to takým spôsobom, že to u nej vzbudilo dôvodnú obavu. Toho istého dňa o 12.58 hod. v N. prostredníctvom zaslanej SMS správy z čísla X. na číslo X. pod hrozbou násilia zlikvidovaním dlžníkovej rodiny (použitím troch včeličiek) a v presne nezistenom čase v mesiaci január alebo február v roku 2009 v N. pod hrozbou násilia zlámaním jednotlivých častí tela nútil bez existencie výkonu rozhodnutia alebo exekučného titulu M. M. splatiť dlh vo výške cca 230.000,-- Sk (6638,78 €). V presne nezistený deň v mesiaci január alebo február v roku 2009 okolo 17.00 hod. v novostavbe rodinného domu M. M. v N. na ulici T. sa M. M. za prítomnosti jeho otca I. M. a brata I. M. vyhrážal slovami, že ho chlapi, ktorí sú so žalobcom v jeho aute pred domom, môžu zlámať. Žalobca sa priznal, že M. M. v decembri 2008 požičal hotovosť 230.000,-- Sk (6638,78 €). Tiež sa priznal, že v inkriminovanom čase sa osobne stretol s M. M., jeho otcom a manželkou T. M., priznal tiež viaceré telefonáty T. M. a zaslanie SMS správy M. M., kde použil slovo „včeličky“ a vulgárne slová. Poprel len výklad uvedených slov, teda to, žeby sa im vyhrážal vykradnutím bytu, unesením syna alebo zlikvidovaním rodiny.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný riadne zistil skutkový stav a na základe neho správne vyvodil, že konanie žalobcu bolo spôsobilé narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor. Podľa názoru krajského súdu boli splnené podmienky na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z, pretože v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru nemôže zotrvať policajt, ktorý sa v príkrom rozpore s plnením úloh príslušníka Policajného zboru dopustí konania, ktoré u inej osoby vzbudí dôvodnú obavu o svoj život, zdravie a majetok, ako aj o život, zdravie a majetok svojich blízkych. Žalobca konal v rozpore s jeho postavením príslušníka Policajného zboru, úlohami a poslaním Policajného zboru (§ 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov),

čím zároveň porušil ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ zákona, nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka Policajného zboru. Krajský súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (5 Sž 104/02, Sž-o-NS 31/03, 6 Sžo 84/2007) a Krajského súdu v Bratislave (1 S 2/2007, 1 S 311/2007, 1 S 429/2005, 1 S 364/2006), podľa ktorých sa v konaní o prepustení príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru prezumpcia nevinu neuplatňuje. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nie sú otázky jeho viny alebo nevinu, ale len otázky, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 263/06, III. ÚS 366/06, III. ÚS 345/04). Správny orgán nie je povinný vyčkat' na výsledok trestného konania alebo konania o priestupku. Aj prípadný oslobodzujúci rozsudok ešte neznamená, že sa policajt nedopustil porušenia služobnej prísahy.

Krajský súd uviedol, že čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aplikovateľný len na civilné práva a záväzky. Spory týkajúce sa ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru policajta nepatria do oblasti súkromného práva, ale do oblasti verejného práva, preto citovaná norma sa na ne nevzťahuje.

Pokiaľ ide o podpis ministra vnútra Slovenskej republiky na personálnom rozkaze č. 271 zo dňa 15. júla 2009 krajský súd uviedol, že konajúce správne orgány postupovali podľa ustanovenia § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. a v administratívnom spise sa nachádzajú originály rozhodnutí s originálnymi podpismi funkcionára, ktorý ich vydal, a teda žiadnu pochybnosť nevyvolávajú.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alternatívne navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že listina označená ako personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 271 zo dňa 15. júla 2009 nemá náležitosti listiny, ktorou je možné rozhodnúť o jeho prepustení z Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., pretože žalobcovi doručený personálny rozkaz nepodpísal podpredseda vlády a minister vnútra Slovenskej republiky R. K., ale pri jeho mene je len uvedené „v.r.“. všetky vyhotovené exempláre rozhodnutia musia byť v súlade so zákonom.

Žalobca k súdom citovanej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky uviedol, že je potrebné uviesť, v akom smere právny názor vyslovený v týchto rozhodnutiach sa dotýka konkrétneho predmetu konania. Poukázal na citované uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. US 263/06, kde bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako oneskorene podaná; rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 98/2008 sa síce približuje situácii žalobcu, ale v tomto rozhodnutí ide o trestné konanie, ktoré nebolo v čase rozhodovania odvolacieho súdu právoplatne ukončené. Je pravdou, že otázka trestnoprávnej zodpovednosti nemusí byť zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho opatrenia; nemožno však ignorovať ustanovenie § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V predmetnej právnej veci bolo právoplatne rozhodnuté po tom, čo vec bola odstúpená Vojenskou obvodnou prokuratúrou Banská Bystrica dňa 14.decembra 2009 Obvodnému úradu Námestovo, ktorého rozhodnutie o zastavení priestupkového konania č. A/2010/00047-5-P-Dv sa stalo právoplatným 24.júla 2010. V jeho veci dva rozdielne orgány dospeli k záveru, že nejde o trestný čin, sú pochybnosti, či sa skutok stal tak, ako to tvrdí poškodený. Žalovaný však tvrdí, že sa tak stalo. Personálny rozkaz vychádzal z dôkazov – 3. Inšpekčného oddelenia odboru inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SKIS-67/IS-3-V-2009 a č. SKIS-70/IS-3-V-2009, vyjadrenia žalobcu, zápisnice o výsluchu žalobcu, fotokópií SMS správ – všetko materiálov, ktoré boli materiálmi pre potreby prípravného konania. Za základ boli vzaté tvrdenia orgánov činných v trestnom konaní (prípravnom konaní) a nie výslovne podklady získané vlastným šetrením žalovaného. Ak teda platí, že otázka trestnoprávnej zodpovednosti nemusí byť zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho opatrenia, prečo potom práve podklady trestného konania tvorili podklad pre personálny rozkaz. V prípravnom konaní mal žalobca obmedzené možnosti obrany z pohľadu kontradiktórnosti konania.

Žalobca sa nestotožnil so záverom krajského súdu, že čl. 6 Dohovoru je aplikovateľný len na civilné práva a záväzky. Svoju vôľu pri vydávaní personálnych rozkazov ministra vnútra by bola prakticky ničím nepostihnuteľná, aj keď by sa personálny rozkaz a materiálny v tomto konaní napádané akokoľvek vymykali Dohovoru. Znamenalo by to, že v demokratickom a právnom štáte princípy Dohovoru musia dodržiavať len tí, ktorí sa pohybujú v oblasti civilného práva a záväzkov z toho prislúchajúcich, a subjekty v oblasti verejného práva Dohovor nemusia rešpektovať.

Žalovaný vo svojom písomnom stanovisku k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. V súvislosti s podpisom ministra vnútra Slovenskej republiky na odpise personálneho rozkazu doručovanom žalobcovi žalovaný uviedol, že podľa ustanovenia § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutia o prepustení sa oznamujú doručením jeho odpisu. Pokiaľ ide o ostatné výtlačky personálneho rozkazu alebo rozhodnutia o rozklade, tieto sa vyhotovujú ako odpisy s doložkou „v.r.“ k podpisovej doložke ministra vnútra Slovenskej republiky a doložkou „za správnosť“, kde sa podpisuje príslušný pracovník žalovaného, ktorý odpis vyhotovil. Tento spôsob je v súlade s § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

Žalovaný uviedol, že v administratívnom konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nerozhodoval o tom, či žalobca spáchal skutok kvalifikovaný v zmysle Trestného zákona ako trestný čin, prípadne priestupok podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ale rozhodoval o tom, či došlo k naplneniu zákonných podmienok dôvodu prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Každé porušenie zákona nemusí byť priestupkom alebo trestným činom, ale je dôležité, či v príslušnom konaní subjektu možno vidieť porušenie zákona. Poukázal na to, že konanie o priestupku má v zmysle štrasburskej judikatúry charakter konania o trestnom obvinení. Pre posúdenie konania žalobcu stačí preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom na jeho prepustenie zo služobného pomeru. V konaní o prepustenie zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní. Rozhodnutie vo veci priestupku žalobcu nie je dôkazom, že žalobca sa nedopustil protiprávneho konania uvedeného v preskúmanom rozhodnutí žalovaného. Žalovaný poukázal na to, že v správnom konaní žalobca nepredložil a nenavrhol vykonať žiadne relevantné dôkazy, ktoré by jeho protiprávne konanie ospravedlnili, prípadne vyvrátili. V konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru boli zabezpečené dôkazy, ktoré sú v súlade s § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a ktoré dostatočne preukázali, že žalobca svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť. Jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalovaný poukázal na judikát Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/04, podľa ktorého spory týkajúce sa nábora, kariéry a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov vo všeobecnosti nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke súdu www.nsud.sk.

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, t.j. orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru (okrem iných). Štátnou službou sa na účely tohto zákona rozumie plnenie úloh Policajného zboru policajtom v služobnom úrade alebo v zahraničí a právne vzťahy s tým súvisiace; štátna služba sa vykonáva v služobnom pomere a zakladá sa vo vzťahu k štátu (§ 2 ods. 2, ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Podľa § 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 171/1993 Z.z.) policajný zbor je ozbrojeným bezpečnostným zborom, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti, vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre Policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky (ods. 1). Policajný zbor sa vo svojej činnosti riadi ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná (ods. 3).

Túto doktrínu možno dodržať len vtedy, ak sa stane vlastným pravidlom príslušníkov, ktorí tento silový orgán vnútornej ochrany štátu tvoria. Preto nevyhnutnou podmienkou vzniku služobného pomeru občana k policajnému zboru (§ 16 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.) je zloženie služobnej prísahy v znení uvedenom v § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. (*„Sľubujem vernosť Slovenskej republiky. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“*). Teda sľubu, ktorým doktrínu potvrdzuje s tým, že na to využije všetky svoje sily a schopnosti, a to aj s nasadením vlastného života. Uvedená prísaha nie je prázdnu proklamáciou určenou k obradným efektom ceremoniálu slávnostného prijatia občana do Policajného zboru, ale skutočným potvrdením záväzku. Zložením sľubu sa občan stáva príslušníkom Policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.11.2002 sp. zn. 4 SŽ 118/02, publikovaný v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 36/2004). Vybraným skupinám štátnych zamestnancov (policajtom) a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom poskytuje lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Na druhej strane váh sa však nachádzajú vyššie požiadavky na profesionálny a morálny charakter policajta pre výkon štátnej služby. Ich porušenie zákon nekompromisne sankcionuje. Vo vzťahu k plneniu služobných povinností zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších ako ustanovení iných zákonov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. SŽ-o-NS 53/03 zo dňa 18.novembra 2003).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5 SŽ 92/97, 4 SŽ 185/2000, 6 SŽ 13/2001, SŽ-o-NS 23/2003, SŽ-o-NS 53/2003, 4 SŽ 143/2002, 7 SŽ 107/2001, 7 SŽ 86/2002, 2 Sžo 156/2008, 2 SŽ-o-KS 48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06, III. ÚS 345/05) vyplýva,

že v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinu. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo nevinu, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmovacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie nevinu, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom, prípadne naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorú poukázal krajský súd vo svojom rozsudku, je citovaná správne, je správne aplikovaná na prípad žalobcu. Aj keď niektoré citované judikáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (najmä sp. zn. 1 Sžo 98/2008, na ktorý poukazuje žalobca) a Ústavného súdu Slovenskej republiky sa týkajú súbehu personálneho konania príslušníkov Policajného zboru a ich trestného stíhania, je možné túto judikatúru mutatis mutandis použiť aj v prípade žalobcu. Dokumentuje to aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad vo veciach Lauko a Kadubec proti Slovenskej republike z 2.septembra 1998; Öztürk proti Nemeckej spolkovej republike z 21.februára 1984, číslo sťažnosti 8544/79; Čanady proti Slovenskej republike zo 16.novembra 2004, č. sťažnosti 53371/99), podľa ktorej sú priestupky z hľadiska svojej povahy považované za veci trestného charakteru. Podľa citovaných rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva do sféry trestného práva všeobecne spadajú delikty, za ktoré ich páchatelom hrozia tresty, ktorých cieľom je, inter alia, odstrašovať a ktoré zvyčajne pozostávajú z pokút a opatrení zbavujúcich osobu jej slobody.

Relatívny nedostatok závažnosti trestu, ktorý prichádza pri priestupku do úvahy, nemôže zbaviť priestupok jeho vrodeneho trestného charakteru. Na to, aby sa priestupky označovali za veci trestného charakteru stačí, aby predmetné protiprávne konanie bolo vo svojej podstate „trestné“ z pohľadu Dohovoru alebo aby zodpovednej osobe mohla byť uložená sankcia, ktorá pre svoju povahu a stupeň prísnosti patrí vo všeobecnosti do „trestnej“ sféry. Všeobecný charakter právnych ustanovení upravujúcich priestupky (zákon o priestupkoch) spolu so zastrešujúcim a represívnym účelom sankcie ukladanej za ich porušenie, stačí na preukázanie toho, že na účely čl. 6 ods. 1 Dohovoru sú priestupky a správne delikty svojou povahou trestné.

Námietku žalobcu týkajúcu sa citovania uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 263/06-14 zo dňa 23. augusta 2006 v odôvodnení rozsudku krajského súdu, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za irelevantnú. Hoci v citovanom rozhodnutí Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene, neznamená to, žeby v takomto rozhodnutí nemohol Ústavný súd Slovenskej republiky vysloviť aj záväzný právny názor, ktorý sa týka merita veci a ktorý smeruje k odmietnutiu sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť. Rovnako tomu bolo aj v prípade citovaného rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 263/06, v ktorom síce došlo k odmietnutiu sťažnosti ako oneskorene podanej, ale ústavný súd zároveň konštatoval aj zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a poukázal na to, že skutočnosti týkajúce sa postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa (mutatis mutandis v priestupkovej veci) základom pre vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa rozhodnutiami ministra vnútra v konaní vo veciach služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Medzi sťažovateľom napádanými rozhodnutia ministra vnútra a ním označených základných práv na rešpektovanie prezumpcie nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy teda v danom prípade nie je daná priama príčinná súvislosť. Poukazovanie na tento judikát zo strany krajského súdu preto nie je pochybením.

Rovnako neobstojí ani námietka žalobcu ohľadom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru na personálne konanie žalobcu – konkrétne na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (prepustenie zo štátnej služby). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad rozsudok vo veci Huber proti Francúzsku z 19.02.1998, č. 160/1996/779/980; Pellegrin proti Francúzsku z 08.12.1999, č. sťažnosti 18541/95; Couez

proti Francúzsku z 24.08.1998, č. 94/1997/878/1090; Benkessiouer proti Francúzsku z 24.08.1998, č. 95/1997/879/1091), ktorá je pre súd záväzná podľa § 135 ods. 1 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, spory týkajúce sa nábora, kariéry a ukončenia štátnej služby štátnych zamestnancov (teda aj príslušníkov silových zložiek – vojakov, policajtov) nepatria do pôsobnosti článku 6 ods. 1 Dohovoru. Jedinými výnimkami, na ktoré sa aplikuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru, sú ekonomické nároky vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého pomeru, t.j. otázky platu, náhrady škody, dôchodku a podobne. O tieto veci však v predmetnej právnej veci nejde, preto právna vec žalobcu týkajúca sa jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (teda prepustenia zo štátnej služby) sa nespravuje ustanovením čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistený skutkový stav žalovaným je dostačujúci pre posúdenie veci. Na margo skutkového stavu najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že porovnávať nesplatenie dlhu so zmiznutím syna dlžníka, ktoré žalobca použil, je neadekvátne. V prípade, že žalobca nemal v úmysle vybieliť byt dlžníka M. a jeho rodiny, že nemal v úmysle ohrozovať dlžníka a jeho rodinu na živote alebo zdraví (s poukazom na včeličky a maloletého syna dlžníka), v tom prípade nemal dôvod dlžníkovi ani jeho manželke posielat' SMS tohto znenia spolu s vulgarizmami. Tvrdenia žalobcu, že nemienil dlžníkovi ani jeho rodine ublížiť, sú nepresvedčivé, zavádzajúce s cieľom zmierniť následky, ktoré jeho konanie vyvolalo. Žalobca ako policajt si mal byť vedomý následkov svojho konania. V prípade nesplatenia dlhu mal žalobca postupovať zákonnou cestou a vymáhať dlh súdnou cestou (čo v konečnom dôsledku urobil) a nie vyhrážať sa svojmu dlžníkovi telefonátmi (napríklad 8 telefonátov počas 30 minút dlžníkovej manželke) alebo vulgárnymi krátkymi textovými správami. V konkrétnostiach zisteného skutkového stavu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu.

Námietka žalobca týkajúca sa absencie podpisu ministra vnútra na personálnom rozkaze č. 271 zo dňa 15. júna 2009 neobstoí. V administratívnom spise sa nachádza prvopis tohto personálneho rozkazu, ktorý je podpísaný ministrom vnútra Slovenskej republiky podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. Žalobcovi bol doručovaný odpis z tohto prvopisu podľa § 266 ods. 3 citovaného zákona s doložkou „v.r.“ pri mene ministra vnútra, doložkou „za správnosť“ a okrúhrou pečiatkou. Tento postup zodpovedá ustanoveniam § 241 ods. 1 a § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

Krajský súd v Bratislave ako aj žalovaný správne zistili skutkový stav a správne naň aplikovali príslušné hmotnoprávne právne predpisy. Je neprijateľné, aby v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru zotrval policajt, ktorý bez exekučného titulu opakovane nútil M. M. splatiť dlh vo výške 230.000,-Sk (7634,60€) a vyhrážal sa T. M. vybielením bytu, zmiznutím jej maloletého syna spôsobom, ktorý u nej vzbudil odôvodnenú obavu, že sa tak stane; tiež sa M. M. vyhrážal použitím násilia zlikvidovaním jeho rodiny (použitím troch včeličiek), zlamaním jednotlivých častí tela. Boli teda splnené podmienky na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Samotná skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu nemôže viesť k nesprávnosti rozsudku krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 S 222/2009-87 zo dňa 24.septembra 2010 potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov odvolacieho konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová